

Groteletterboek

De wens van een moeder

en andere verhalen

S. Boto

THRILLERHOUSE

De wens is de vader van de gedachte!
Maar wat nu als een moeder iets wil?
Dan wordt door vader hemel en aarde
bewogen om dat te bewerkstelligen...
In deze verhalenbundel komen ver-
schillende verlangens en wensen aan
bod. Sommige daarvan zijn heel gevaar-
lijk en hebben een noodlottige afloop,
terwijl andere merkwaardig zijn, maar
niet noodzakelijkerwijs
fataal.

S. Boto schrijft korte verhalen in ver-
schillende genres, en is eveneens auteur
van de populaire jeugdboekenserie
Pietje Dapper.

ISBN 978-94-6260-287-8

**THRILLER
HOUSE**

De wens van een moeder

en andere verhalen

for the best thrill in town

Dit is een bundel fictieve verhalen. Enige gelijkenis met personages en situaties berust geheel op toeval.

© 2020 THRILLERHOUSE

www.thrillerhouse.com

Auteur: S. Boto

Omslagontwerp: Thrillerhouse

© Omslagfoto: Depositphotos

ISBN 978-94-6260-287-8

De grondstof waar dit boek van is gemaakt, is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

De wens van een moeder	6
Hector	42
De oude dame	77
Het liedje	110
Het genezingsproces	145
Brief aan een vriend	174
De toren	199

De wens van een moeder

De duurbetaalde voetbalprofs van de eredivisieclub Echion werkten zich in het zweet bij hun dagelijkse training.

Ze deden dat net buiten het dorpje waar de meesten van hen vandaan kwamen.

De trainer, Lodewijk van Galum, schetterde luid zijn bevelen en instructies over het veld: “Johan, dekken die man.

Mario, rechts passeren en doorschuiven naar Robin. Op de goal nu. Rogier, je moet anticiperen op die bal, verdomme!

Nou gaat-ie er al weer in. Let nou eens een keer op.”

Langs het veld, aan de zijkanten, stonden een vijftigtal supporters het gedoe te bekijken. Ze leverden fors, gepeperd commentaar op hun helden als die een fout maakten.

“Hé keeper, de bal is geen hete kroket, je had hem zo kunnen pakken!”

“Hé Johnie, doe ‘s wat voor je centjes, je hoeft het toch niet voor nop te doen?”

Och natuurlijk, het was niet kwaad bedoeld en het was best wel een gezellige boel, met al die echte of zogenaamd echte voetballiefhebbers. Tussen al die vrolijke en betweterige supporters stond Abeltje Brandwijk. Hij was een jongeman van in de twintig. Niet echt een opvallende persoonlijkheid, maar hij schreeuwde wel

lustig mee met de hele troep.

Voor de zoveelste keer liet de keeper de bal tussen zijn vingers glippen en belandde de bal in het doel.

“Hé kiek,” brulde Abeltje, “dat kan ik ook, maar dan veel beter. Zeg trainer, laat mij maar eens in het doel staan, ik wed dat je er geen bal in krijgt!”

“O ja?” speelde trainer Lodewijk het spelletje mee. “Kan jij het dan zo goed? Nou opschepper, probeer het dan maar eens.”

Even later stond Abeltje in het grote doel. Oei, die doel-opening leek van zo dichtbij wel erg groot. Hij vroeg zich af of het plannetje zou werken...

“Penalty, penalty!” riepen een paar spelers van Echion. “We zullen die grootspreker weleens wat laten zien.

We schoppen hem met bal en al in de touwen.”

Lodewijk van Galum grinnikte bij de gedachte dat die snotaap eens goed geweest zou worden op het feit dat een profspeler bijna nooit een strafschoep mist. Hij wees met zijn hand naar Mario Voet, de sterspeler die even hard stond mee te grinniken bij het idee om die grootspreker eens mores te leren en zei: “Doe jij het maar, Mario. Maar denk er om: niet al te hard hoor. Die jongen moet het nog leren.”

“Oke, baas, laat dat maar aan mij over.” Mario legde de bal zorgvuldig op de stip. Met een verwaand gezicht keek hij naar zijn duurbetaalde teamgenoten. Hij meesmuilde en stak even zijn duim op. Hij zou dat klusje wel even klaren. Wat

dacht dat jochie nou?

Mario nam zo uit stand de penalty.

Precies in de kruising knalde de bal in het doel. Tenminste, dat dacht Mario, en dat dacht iedereen op het veld en alle supporters die langs de kant stonden.

Maar het liep eventjes anders. Met een verrassend fraaie zweefduik tikte Abeltje de bal weer het veld in.

Mario kon zijn ogen niet geloven en vloekte: “Potverdomme, hoe kan dat nou? Die bal was onhoudbaar!”

Nog een keer! Dit was gewoon geluk van dat kereltje.

Mario probeerde het nog eens. Maar Abeltje hield ook dit keer de bal tegen. Iedereen keek stomverbaasd.

Een paar supporters klapten, een paar anderen schreeuwden tegen Mario dat hij